

Arrest

nr. 98 424 van 6 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 4 oktober 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. GODELAINE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 augustus 2012 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 29 augustus 2012 werd verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 26 september 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 4 oktober 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen. Dit is thans de bestreden beslissing.

Op 13 februari 2013 werd het beroep van verzoeker tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen bij arrest nr. X en werden nogmaals de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

2. Rechtspleging

Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

Verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Doordat het bevel om onmiddellijk het grondgebied gesteund gaat op het feit dat verzoeker onvoldoende middelen van bestaan heeft in uitvoering van art. 7, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet;

Doordat de bestreden beslissing genomen werd zonder rekening te houden met de beroepsmogelijkheid van verzoeker en het beroepsschrift van 25.10.2012;

Terwijl de verplichting van een afdoende motivering inhoudt dat een administratieve rechtshandeling steunt op draagkrachtige motieven; Terwijl een beslissing die een nadeel toebrengt aan een particulier het voorwerp moet hebben uitgemaakt van een zorgvuldig onderzoek;

Terwijl de mogelijkheid moet worden geboden aan de rechtsonderhorige om zijn standpunt te laten kennen alvorens een beslissing genomen wordt die hem een ernstig nadeel toebrengt;

En terwijl geen beslissing kennelijk onredelijk mag zijn;

Zodat de in het middel aangehaalde beginselen geschonden werden;

B- Ontwikkeling van het enig middel'.

) De motivering dient evenredig te zijn met de beslissing die zij ondersteunt; het evenredigheidsbeginsel houdt in dat de motieven in rechte en feite evenredig moet zijn aan het belang van de genomen beslissing.

De omvang van de motivering is bijgevolg afhankelijk van het voorwerp, de aard en het belang van een bepaalde beslissing (R.v.St. nr. 43.556» 30 juni 1993, STAD BRUGGE; R.v.St. nr. 60.959, 11 juni 1996, DENYS; R.v.St. nr. 102.343, 21 december 2001, WADEH).

In casu moge het duidelijk zijn dat geen rekening werd gehouden met de concrete situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Verzoeker heeft zich in geen geval neergelegd bij de beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dd. 26.09.2012.

Verzoeker wenst zijn rechten in hoger beroep te laten gelden, waarin zij de argumentatie van het CGVS met de grootste overtuiging bestrijdt.

De beslissing dd. 17.09.2012 heeft dan ook verregaande en onmenselijke gevolgen voor verzoeker.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel dat men wenst te bereiken.

Bovendien heeft verzoeker een bijzonder grote angst voor wat hem te wachten staat in zijn land van herkomst; over verzoeker en zijn familie werd immers een bloedwraak uitgeroepen.

Verzoeker dient uiteraard de kans te krijgen om de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te voeren.

Dat verzoeker U dan ook verzoekt om op grond van menselijkheid, billijkheid en redelijkheid om de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken nietig te verklaren, minstens te schorsen in afwachting van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.) Uit het gegeven dat de verwerende partij geen concreet en gedegen onderzoek heeft uitgevoerd van de situatie van de verzoekende partij, vloeit verder voort dat zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft overtreden.

Dit beginsel gebiedt de overheid immers om alle elementen van het dossier met zorg te onderzoeken en de nodige tijd te nemen om alle elementen tegen elkaar af te wegen na kennisname van het volledige dossier (R.v.St., nr. 116.070, 18 februari 2003, VERDAET; R.v.St., nr. 170.918, 8mei 2007, TORFS).

Dit gebeurde in casu duidelijk niet.

*Immers werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zijn rechten van verdediging uiteraard nog kon laten gelden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetgeen door verzoeker ook binnen de wettelijke periode werd gedaan.
De beslissing dd. 4.10.2012 dient dan ook nietig te worden verklaard.”*

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

In casu wordt niet betwist dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan verzoeker door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 september 2012. Voorts wordt niet betwist dat verzoeker onregelmatig in het Rijk verblijft.

Aldus was de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gerechtigd om vast te stellen dat verzoeker onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet viel. *In casu* werd vastgesteld dat verzoeker zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet en wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker niet beschikt over

voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf, als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor een doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd en niet in staat is in deze middelen wettelijk te verwerven. Zo stelt verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker tijdens zijn interview heeft aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en niet te mogen werken. Dit gegeven wordt op geen enkele wijze tegengesproken door verzoeker. De verwerende partij heeft bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten niets anders vastgesteld dan de situatie die door de voormelde bepalingen geviseerd wordt.

Aldus is de gemachtigde van de staatssecretaris uitgegaan van een juiste beoordeling van de feitelijke gegevens en wetsbepalingen ter zake. Nergens valt in de vreemdelingenwet te lezen dat er geen bevel kan worden uitgevaardigd zolang de beroepstermijn tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog loopt. Overigens stipuleert artikel 75 van het vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet (met name het opschortend beroep) geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13*quinquies*. In de bestreden beslissing diende dan ook niet gemotiveerd te worden waarom aan verzoeker een bevel werd gegeven zonder de beroepsprocedure af te wachten.

Verzoeker heeft inderdaad een beroep ingediend bij de Raad en dergelijk beroep is opschortend. Dit heeft dus tot gevolg dat wanneer er een beroep wordt ingediend bij de Raad, het bevel niet ten uitvoer kan worden gelegd. Dit blijkt immers ook uit artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. Naar aanleiding van het opschortend beroep dat door verzoeker werd ingediend, heeft verweerder hem dan ook een bijlage 35*ter* afgeleverd, zodat de bestreden beslissing niet ten uitvoer kon worden gelegd gedurende de procedure. Er is aldus geen sprake van een gedwongen verwijdering of teruggedrijving vooraleer het beroep door de Raad werd behandeld. Verder kan worden opgemerkt dat de Raad op 13 februari 2013 met arrest nr. 97 090 het beroep van verzoeker heeft verworpen en dat hem opnieuw zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn middel, heeft hij aldus wel de kans gekregen om een procedure voor de Raad te voeren. Verzoeker heeft dan ook niet het minste belang meer bij zijn betoog.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk .

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU